

2 / 2 0 0 2

revistă editată de grupulcontur

grupul contur:

membri:

bozo, flo', GheGhe, hor@tius

colaboratori:

fuzzy, sf. sebastian

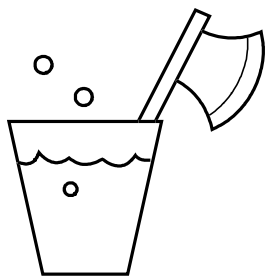
motto:

Noi nu ne exprimăm pentru cei ce cred că văd, ci pentru cei care caută.

cuprinsul numărului 2/2001:

- 04** Surub shop
- 05** Rime
- 06** Trăiri și muriri (bozo)
- 07** Prietenul meu (bozo)
- 08** Obsesia Z îngăduită,
Universul cu rimă întortocheată (bozo)
- 09** Povestire (flo')
- 10** Poștașul nu va mai suna în veci de două ori,
căci a fost asasinat (hor@tius)
- 11** MKK (hor@tius)
- 12** Palmele (sf.sebastian)
- 14** Mutația [secvență] (fuzzy)
- 15** În loc de *Eliberare* (GheGhe)
- 16** Ședința de bloc (GheGhe)

"Explozia"

coperta și grafica:

față, verso: "Limonadă și ghilotină" +
"Pieton", "nas fin(al)" - GheGhe
"Explozia" - foto: Dan F. Spătaru,
prelucrare grafică: GheGhe & bozo

alte imagini -- pagina:

3, 5 (supra-fața), 6, 7 - bozo
10 (autoportret) - hor@tius
5 (în ger), 15, 16, 18 - GheGhe

concepție grafică și tehnoredactare:
GheGhe, bozo

contact:

email: revista.contur@email.ro

tiraj: 100 exemplare

Grupul Contur mulțumește tuturor
colaboratorilor și susținătorilor.

Rezultatele concursului “Surub shop”

Ca urmare a unui concurs de împrejurări, următorii au fost desemnați câștigători ai câte unui șurub cardanic irațional tip Ș-67-BTX cu axă longitudinală Braford-Țircău, de la magazinul SURUB SHOP:

1. Hodoronc Troncu	21. Hassanog Furtoglu
2. Șugubăru Vasileta	22. col. Kelu Obuz-Vietnam
3. Ghioz Dan	23. Robotor Alozogrizu
4. C.D. Ana	24. Ana Conda
5. Burghiu Gheorghiu	25. Uliu Iuliu
6. Zom Bianca	26. Puțu Lică
7. Ghilo Tina	27. Nimnelog Cinoiu
8. tanti anti Gelu	28. Scarlat O’Laru
9. Cârcădârz Trăiacob	29. Mutulică Bâzu
10. Dan Tura	30. Clăpar Roland
11. Cabo Tinu	31. Motociclescu Honda
12. Mociorlonțu Sircea	32. Bomb Oana
13. Miciokă Kăhmet	33. Mămir Bei
14. Crai Nicu	34. nenea Langoșă
15. Pișer Rahafat	35. Trăiancu Scorilă
16. Agregan Heterotropu	36. Homo Lulu
17. Hilar Ion	37. Xavier Xeroxenia
18. Coclilă Mex	38. macaragiu Mimoză
19. Gogulă Miuler	39. Miliț Ianoș
20. Nastrator Năsolu	40. Grabă Valent

Câștigătorii marelui premiu

În fața magazinului central, câștigătorii marelui premiu “Șurub Gold Lifetime Experience” - reduceri pe viață la principalele produse Surub Shop și o colecție dintre cele mai bune șuruburi iraționale Watman & Biggs - **Malaxor Anaerobu** și **Concasor Anaesclavu**.

rime

bozo	2DOMNI (doimni)
	“ Eu nu discut valorile ci gustul “ - - varianta ta, domnule e culinar - valabilă
	“ Eu nu discut gustul ci valorile “ - - varianta ta, domnule e greu - aplicabilă

o pâine cu dinți
a început să
roada
cuvintele
de pe masa
din bucătărie.

bozo | Crater și extrapolant (e o zi de combinat afară)

Exteriorul fu nemțesc,
fu impact de diblu-n suflet
Uneori mai regăsesc
picături de atmosferă după ploaie fără tunet
parcă le stropea bunicu - mort
cu kiskantul comunist udând grădina;
era rozaliu și umflat cu energie
dar s-a răsuflat treptat și la un moment dat
a crăpat, nu știu de ce.

Șoseaua proaspătă marcată impecabil
cu umbră de ploaie -i simt mirosul
de permanganat de potasiu $KMnO_4$
și scârbit sparg farfuria, paharul și cana de cafea.

E o zi de combinat afară,
cerul gros secretă eșapament de furnal
își stoarce picături acide care-n suflet
mi-au crestat cratere cu diametrele pietre stelare.

Pe nisipul mișcător stă liniștea acestor zile
în uzine silențioase clopotul începe să vibreze
în cratere și extrapolant

e o undă refractară,
e o zi de combinat afară.

Al meu unic prizonier

Închis în propriul meu calvar
Mă simt de mine izolat,
În jurul meu e întuneric și coșmar -
Chiar și disperarea a plecat.

Privesc tavanul alb, vopsit cu var,
Gol, crăpat și fără de răspuns
Căutarea mea e în zadar -
leșirea, de mine s-a ascuns.

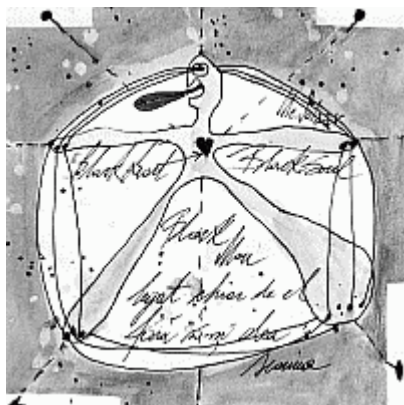
În jur pereții nu-i zăresc,
Dar sunt al meu unic prizonier
Și nu am voie să vorbesc
Umbrelor ce apar și pier.

GheGhe

bozo

Trăiri și muriri

Trebuie să avem întotdeauna grijă cum dozăm sinceritatea deoarece aceasta se poate întoarce împotriva noastră, desigur nu sinceritatea personificată, literalmente, ci faptul că deschidem porți largi șantajului și răului, intenționat sau nu care poate fi foarte periculos.

Am observat că de cele mai multe ori atunci când ating nivelul pur în sinceritate, în relatări făcute prietenilor și nu neapărat, simt un sentiment de frică, un presentiment al unei fisuri verbale din partea ascultătorului, ce va avea loc chiar în momentele cele mai nedorite sau când am reușit să uit puțin de obsesia și de povara mea. E asemănător sau simetric cu sentimentul postparoxistic care tinde spre o perioadă de dezamăgire, în

care ai impresia că nimic bun, nou, plăcut nu mai poate să se întâmple și este firesc, pentru că nimic din mediocritatea zilnică nu poate să egaleze acele momente care nu pot să dureze la nesfârșit, căci echilibrul ar fi răsturnat. Cred că ar interveni după un timp o stare de monotonie și plictiseală caracteristică (în astfel de cazuri) firii omenești care dorește progresiv tot mai mult sau care în disperarea sa după diversitate, ajunge să spere la stările mediocre de odinioară sau chiar acele de suferință.

A fi pus în situații umilitoare de oameni cărora li te-ai destăinuit îmi este ceva familiar. Nu știu care este logica mecanismului intercerebral ce are loc când ei scuipe cu oarecare scârbă ironică, detașare sau inocență, intimități sau lucruri de nerelavat, lucruri sacre. Nu știu dacă vor să facă o glumă bună în public și singura sursă de inspirație care le garantează succesul este profanarea sufletului prietenului pe care se simt oarecum stăpâni; dar, ciudat e că în astfel de relatări îți dai seama că ipocrizia există (și nu este cea de politețe, gen tabu) pentru că atunci când te-ai destăinuit, el te-a aprobat, iar acum te persiflează și se ascunde în spatele caracterului moralizator al observației pe care ți-o adresează. El vrea să te ajute, el e plin de intenții părintești deodată, probabil ca să arate celorlalți "maturitatea" și înțelepciunea de care suferă.

Deosebit de greu e să scap din elanul vidului combinat cu o stagnare agresivă și impulsionat de un nerv al nimicului spre nimic. Atunci nu sunt atras de nimic și nici nu întrevăd o soluție radical-finală a vieții ca și până acum..., ci doar continui să plutesc, sau să mă prăvălesc (parcă) cu încetinitorul într-un abis din care totuși aș vrea să ies, deci singura intenție de sens opus (pozitivă) este aceasta, ceea ce înseamnă că nu mă complac, ca și când aș fi găsit o scuză.

În ultimul timp aceste senzații s-au asociat cu o morbidețe nostalgică în care emoția mă copleșește aleatoriu ca perioadă, ca pe oamenii mai sensibili înainte de examene.

E teribil de tenebros, de parcă aș trăi într-un întuneric spiritual reflectat și în lumea fizică, dar care poate fi productiv, desigur, depinde pentru cine.

Ce bine e să fii sigur pe tine și să-ți păstrezi fluiditatea! Ce firesc e să ai îndoieli! Ce deosebit e să te îndoiești de totul, să negi absolut totul și să crezi cu adevărat în acesta; dar chiar aici începi să semeni diametral opus (pentru că știm că extremitățile, polii se atrag reciproc) cu cel care își urmează scopul neîntrerupt.

Ce practic e să obții adevărata certitudine cu care să începi și să finalizezi orice acțiune! Remediul sau leacul îl obții prin tine însuși, deci se află în interior, sau depinde de situațiile în care ești pus, de mediu, deci

se află în exterior? Eu cred că acestea trebuie și sunt combinate deoarece sunt strâns legate între ele pentru că nu se poate obține o sterilitate de neclintit a unei izolări. Străduințele exagerate de o parte sau de alta nu duc decât spre un fanatism și o alienare fatală pentru că ceea ce se întâmplă este împotriva firii, a naturii omului, a ei în sine și a legilor care încă mai guvernează lumea.

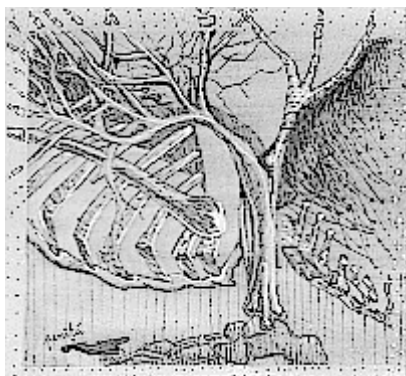
Atunci când am explicat cuiva diferite situații, trăiri sau descrieri, am încercat să redau întocmai, să surprind specificul momentului și să formulez totul în modul cel mai direct și mai simplu pentru ca receptorul să îl poată înțelege și simți. În unele situații el poate înțelege ceea ce îi spun ca pe o formulă matematică abstractă, logică, demonstrabilă, care ar putea fi, metaforic, trecerea lui (receptorului) prin aceasta; relatarea mea primește deci alura (forma) unei lecții noi, pricepute, ce nu are nimic emotiv, empiric. O altă situație este cea în care explicația, respectiv descrierea mea etc., nu ajunge la jumătate, căci sunt întrerupt de aprobările și râsul subtil care certifică faptul că el a înțeles și a simțit, de această dată, ceea ce am spus.

Cu siguranță este ceva mai profund decât prima situație pentru că implică mult mai mult și anume: atinge "datul" arhetipal al omului; vasăzică am descris o situație a cărei bază de date face parte din rezervorul comun, arhetipal, care poate să înmulțească informația prin combinații de cod personal, caracteristice, diversificând capacitatea subiectului de a *simți* mai mult sau mai puțin relatarea mea.

bozo

Prietenul meu

Eu am un prieten mort căruia îi pică mâna când ne salutăm sub forma strănerii de mână. Eu ajung cu ușurință la falange și le simt răceala. El a putrezit. Două coaste rupte ce ies din diametrul toracelui mă înțepă ori de câte ori îl îmbrățișez prietenește. Aceste coaste se înfig cu putere în mine iar eu nu țin căci nu mai am glas; nu deschid gura căci nu mai am; nu respir. El pute îngrozitor. El miroase a:

- a) clei de oase - 16,3(3) ml = 0,553 atm;
 - b) tămâie - 50,11 ng;
 - c) ulei de pește - 1/899 l;
 - d) sulf - 1/2 spatulă;
 - e) camfor - după nasul fiecăruia;
 - f) busuioc - 10.000/10.000 legături.
- (efectuați transformările în atm.)

În fiecare zi, prietenul meu trece prin noi stadii de descompunere. Tot ceea ce s-a descompus trebuie să se transforme în ceva și să se îndrepte spre ceva. Deci prietenul meu nu e mort ci în stadiu de metamorfoză. Când ne plimbăm pe stradă, eu și ce a mai rămas din el, unii se holbează cu răutate și îndrăznesc o glumă ștersă și transparentă de mahala, ce lasă să se întrevadă prostul gust în voluptatea formelor sale.

Există și oameni pe care scârba îi sperie. Ei evită contactul vizual (ei sunt iritați și le repugnă orice bună intenție de-a noastră). Sunt ei pioși? E mai bine așa?

Nu aștepta înțelegere, dragă prietene, ci înțelege tu. Nu spera ceva din partea cuiva, ci păstrează speranța pentru tine. Nu căuta milă, ci împrăștie-o căci ai din belșug. Nu îngenunchia decât în fața adevărului, iar acesta nu e aici.

bozo

Obsesia Z îngăduită

Dacă Zeul este Binele, Zeul este totul și în toate, atunci el este și răul?, căci răul este și el în toate cele pământești. Ce este răul? Poate fi considerată mișcarea contrarie drept rău?

Răul a fost creat de Zeu (Bine) pentru a pune în evidență Binele din lumea materială și pentru a crea echilibrul, de exemplu echilibrul planetelor, universului prin acțiunea forțelor contrare ce dau iluzia repausului. Răul se găsește în lumea aflată în mișcare și materială și numai aici, pentru că Zeul este Binele absolut, esența, nematerialul, nemanifestul, lumea pură, lumea ideilor în sine, TOTUL, el neavând evident nevoie de rău pentru a putea fi pus în evidență. Omul, pentru a ajunge la el, la absolut, trebuie să scape, să ignore, să treacă peste rău. Răul e în totul. Totul e în nimic. Răul e esență; extrageți-o.

bozo

Universul cu rimă întortocheată

Universul este infinit. Universul este nepieritor. Parte din univers este nemuritoare. Parte din univers este muritoare. Omul este nemuritor. Moartea este un fals! Omul este un fals. Lumea e o himeră. Universul este o iluzie. Totul este un fals. Un fals, o himeră, o iluzie, nu pot să moară. După ce m-am trezit din visul în care murisem, eram mai viu ca niciodată și în următorul eram iarăși viu și am murit iarăși pentru ca după aceea să reiau alte "activități onirice".

Noi trăim pe tărâmul oniric al falsului schimbător. Noi suntem mândri de el; bucuroși; fericiți. Când ne vedem, ne sărutăm pe obraji lăsând pete de salivă cu grad enorm ($e^\infty \rightarrow \infty$) de aciditate ce corodează fața progresiv. (Atenție la diferența dintre nemuritor - etern! Etern – dintotdeauna, în sine însuși (creat); nemuritor – are un moment clar al nașterii: $0 \rightarrow \infty$, este făurit).

Cuvântul moarte ar trebui să desemneze acel ceva care dispare pentru totdeauna. Dispariția dintr-un loc, neurmată de prezența instantanee în alt loc, dispariția absolută totală, fără existența celui ceva în altă parte, materială sau nu, sub aceeași sau altă formă este imposibilă. Moartea este schimbare. Moartea nu e absolută. Adevărul e absolut, dar nu universal (pământesc). El e îmbrăcat, camuflat bine, cenzurat pentru a încăpea în lumea materială, rezultând neadevărul. El se manifestă în lumea nematerială. Aceasta este o altă filozofie. Ea e frumoasă!

Universul e în continuă expansiune. El este creat de cineva. Cel care crează este separat de ceea ce este creat și în mod paradoxal el există prin ceea ce crează, deci este unul și același. Întotdeauna rămâne o parte separată, o rezervă a necreatului din care el să poată crea, aceasta fiind infinit și direct proporțională cu cea materială (creată).

Dacă universul e în expansiune, el e finit; are întotdeauna o limită a sa, ca un fel de vârf ce despică necreatul făcând cale spațiului pe care sunt așezate planetele. Când această minge-univers, alcătuită din straturi se va sparge, planetele se vor strânge haotic și plastic una în alta creând un nucleu mare și mândru, format din pastă proaspătă. Se ia pasta, se introduce într-un recipient, amestecând x^2 ani lumină, x ani întuneric, se varsă pudră de stele, iar condimente vor fi scorțișoara de meteoriți. Se extrage calea lactee, turnând laptele într-o oală cu găuri negre. Va urma să urmărim ceea ce urmează. Poftă bună!!!

flo'

povestire

după ce termină de citit, ieși din pădure, făcu autostopul și ajunse în oraș.

cu o mașină închiriată conduce departe. trece prin fiecare stație de autobus. oprește la fiecare supermarket. vede toți oamenii de pe stradă. sexul metalic al întreprinderilor. biserici în construcție. ferestre sparte. un om călcat de tren. drogați cu paracetamol. porci care zboară. un automobil în flăcări. roți zimțate. polițiști.

își aprinde o țigară.

oraș de noapte cu lumini întrerupte. totul e posibil. tatuaje. cimitire. autostradă. un om îmbrăcat în cowboy. fiecare face ce vrea. trafic. plouă. un taxi te poate duce oriunde vrei. programe tv. avioane. suburbii. iubire. bețivi. tineret. pubs. trenuri. șampanie. sunetul străzii. accident de mașină. râsete. wc public. un copil mort. o femeie cu o pălărie oribilă. disco-baruri. sunetul orașului. autogară. copiii merg în fața părinților. nu pot să mă repet. muzică. minciuni. venus în blănuri. cuvinte sparte. parcuri. plictiseală. flori moarte. night-club. jocuri. tinere fete. grafitti. fără nume. numere de telefon. picturi. întuneric. lume ridicolă. excavator. oribil sentiment. biciclete. rai. cizme. "she's dead." otravă. trandafiri. un pian vechi. "trebuie să te trezești în fiecare dimineață!" urme de ruj. întrerupător de curent. y2k. țigări. noi suntem porci. pistol. nesfârșite talk-show-uri. sex. politică. star de film. oțel. ingineri specialiști în utilaje grele. caraghios. zgomotul industrial al blocului pe jumătate ridicat. nimic nu e absolut necesar. pizza. internet. rap. etajul 2. bagaje. haine. aur. băutură. cântece. tobe. bani. criminal în serie. înghețată. avangardă. strălucire. chimie. gunoi. imposibil. metrou. tricou. coca-cola. motorină. asfalt. pornografie. heroină. flori de plastic. radio. curcubeu. sânge. somnifere. cocktail. urbanizare.

s-a aruncat în fotoliu și și-a aprins o țigară. în spate se află o bibliotecă. răsfățează o carte. se duce în altă cameră. la tv, un film american. se trezește într-un pat de spital. spitalul arăta ca dracu', de fapt ca oricare altu': fețe grotești, hidoși, nebuni, aparate complicate care scot zgomote infernale. doi vecini de salon urlă unu' la altu'. afară câinii latră. se ridică și calcă pe o goangă. după ceva timp niște furnici au început să tragă de ea.

"toți cu dragostea și cu ura lor banale. vreau să plec din nebunia asta." fotografii. leucoplast. cutter. scrisori. pipă. reportofon. omniprezență. forme de viață. vertical. umbre. impozite. arhitectură. chin. tortură. totalitarism. ironie. știri. trainspotting. clișeu. cafea. cd-player. artizanal. propagandă. macarale. millenium. 11:51. mtv. comunicare on-line. telecomandă. teletext. cinema. fapt divers. telefon. video-recorder. coincidență. mcdonald's. fotocopiere. mercedes. contradicție. cool. valuri. descentrat. virtual. model. hypertext. fast-food. argumente. walkman. rendez-vous. viitor. inimă. etc. ș.a.m.d. ...

hor@tius

Poștașul nu va mai suna în veci de două ori, căci a fost asasinat

I. Cetățean model, El obișnuia să citească ziarele. Fie locale, fie centrale. De asemenea, urmărea foarte atent știrile TV, deși susținea ferm că "televiziunea este un drog!".

Cetățean mai puțin model, Eu aveam obiceiul de a urmări tot ceea ce se petrecea în blocul în care locuim în chirie, într-un apartament cu o cameră, baie și bucatărie, la etajul întâi. Cohabitanții mei se străduiau din răpuzeri să evadeze din cotidian în n+1 moduri: crize de nervi, crize de personalitate și foarte multă muzică ascultată la volum maxim, în general muzică de mahala. Ciudați, dar absolut normali, acești colocatari. Toți, mai puțin El. El este foarte normal, atent, grijuliu, celibatar, cult ș.a.m.d., însă deloc ciudat. Și totuși...

II. Foarte mulți ani, de fapt, dinainte de a locui oricare dintre noi în acest bloc (de reținut că aproximativ 1/2 din familia locuiesc aici de la bun început), să tot fie cincisprezece ani de zile, acest bloc, ca de altfel toată această zonă de blocuri - "junglă de beton" cum i se spune - a fost servit de un angajat al sucursalei locale a Regiei Autonome a Poștei, care, din nefericire, a părăsit această lume pentru a păși în lumea spiritelor, alături de cele mai mari spirite ale Terrei: Jimi Hendrix, Albert Einstein, Nicolae Paulescu, Mark Sandman, Oscar Wilde, Kurt Cobain, Corneliu Coposu, Jim Morrison, Alfred Nobel, Johann Wolfgang Goethe, Napoleon Bonaparte, Yehudi Menuhin, Mahatma Gandhi, Jaroslav Hašek, Pavel Chinezu, Florimund Mercy, regele Ferdinand și lista ar putea continua la nesfârșit. Acest fapt părea să nu-l afecteze prea tare pe El, vecinul meu, atâta timp cât zilnic își primea ziarele în cutia poștală, pentru care își făcuse abonamente anticipat.

III. Dar soarta crudă a făcut ca zona și implicit blocul nostru prăpădit să revină unui alt angajat al sucursalei Regiei Autonome a Poștei, mult mai tânăr decât predecesorul său decedat. Acesta a încercat să fie un poștaș modern: umbla cu căștile pe urechi (numai el și Dumnezeu știu ce fel de muzică o fi ascultat la căștile alea), nu în uniformă, ci în blugi, fără chipiu, dar cu șapcă și, mai presus, nu umbla cu bicicleta, așa cum am fost noi obișnuiți de către predecesorul său decedat, ci cu, închipuți-vă, patine cu roțile. Pe deasupra era și murdar, și șmecher.

IV. În primele două luni de muncă tânărul poștaș a observat că El are anumite tabieturi, respectiv obiceiul său de a fi abonat la nu mai puțin de 7 (șapte!) cotidiane, 3 (trei) săptămânale și vreo 2 (două) reviste lunare, nu știu exact, pentru că nu am reușit să-mi dau seama urmărindu-l pe vizor. Niciodată nu am înțeles cum se făcea una ca asta, deoarece Eu citeam 5 ziare/săptămână și 3 reviste/lună. Oricum, ce și-o fi zis tânărul nostru bavarez, că are de cine-și bate joc și pe cine să fenteze. Conform obiceiului, îl mai urmăream și Eu pe prospătul angajat al R.A.P., făcând în așa fel încât să-mi găsesc de lucru sau nu outdoors, tocmai în perioada în care acest tip intra în casa scării noastre și încerca să-și facă treaba. Nu mi-a luat mult timp să remarc existența unor nereguli în legătură cu personajul.

V. Într-o zi cu soare, liniștea cartierului nostru a fost tulburată încă o dată: preatânărul și necoptul-la-minte poștaș al nostru nu a mai sunat de două ori la ușile șomerilor și pensionarilor. A fost ucis. Alertată, poliția locală a demarat operațiunile de căutare a cadavrului, dar acest caz s-a dovedit mai târziu a fi cel mai greu din istoria instituției locale. Acest caz nu va fi fost rezolvat nici până în zilele voastre, dar Eu știu sigur că El a fost ucigașul, "Asasinul poștașului" cum a fost numit în presa vremii.

VI. Îmi amintesc evenimentul ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Cum a procedat ucigașul? A luat o hartă a zonei în care obișnuiam noi, oamenii, să hălăduim și a împărțit-o în paisprezece părți egale, iar după ce a comis oribila crimă, a segmentat cadavrul în paisprezece părți egale pe care le-a răspândit în cele paisprezece părți egale ale cartierului nostru, care obișnuia odată să fie liniștit, și le-a îngropat în așa fel încât nu au fost găsite nici până astăzi toate părțile din corpul poștașului asasinat, ținând cont că povestea vă este relatată de ultrastrănepotul bunicului unui alt personaj, care a aflat povestea de la străbunicul său, iar acestuia, la rândul său, evenimentele i-au fost reletate la lumânare pe vremea când se lua curentul în casele oamenilor, iar acesta nici pe departe contemporan cu bunicul celui care a jucat o dată șah pe banca din fața blocului împotriva colegului meu de serviciu, El, vecinul și ucigașul în persoană, în același timp.

VII. Am încălecat p'o șa și v'am spus poveste'ășa.

hor@tius **MKK**

M K K

sau

Meandrele **K**ontur **K**oncretului din horațian-morboasa viziune

Meandrele **K**ontur **K**oncretului

Neesențial

Aktionsgruppe Banat

[precum **K**ontur Gruppe]

Demult a zis-o

din horațian-

morboasa viziune

Koncret

Nimic **kon**cret

Doar ce-a mai rămas,

Demența

Koncret

care [(!) KR = CAER]

Mă surprinde

Koncret

Și cuprinde

Dar plăcut mi-aprinde

Neimagnate dorințe

Visez la Stein + F.M. Einheit

Ascultând *Steinzeit*

Iar memoria

Înfășurându-mă-mi răspunde:

"Denazificare / Demilitarizare / Democratizare

Denuclearizare / Dezarmare"

Nu-mi mai bat capul

Mi-am reciclat și recăpătat creierul

Vom face socioarhitectură

(muzicală)

o SOCIOfelie de ARHicerebel

și o TECtonic-cULTURĂ

Pe un fond muzical

Destul de banal

De la măcelărie

Însă

O plasă de hernie

Conform acestui context

Forma n-are text

E crearea creației cretat-create

"Do you enjoy the silence?"

Art is science.

Esențial,

Te iubesc.

sf. sebastian

Palmele

(scriere absurdă despre crima pasională)

*“O clipă neîndoielnic irepetabilă din viața unui om e doar ultima”
(scriere apocrifă pe zidurile interioare ale unei vespasiene din Timișoara)*

Omul ăsta umbla desculț de colo-colo prin parc. E stupid să te întrebi cam ce ar putea fi în capul unui astfel de om, dar uneori chiar nu te poți abține. Stau și îl urmăresc cu o privire atentă, de examinator, iar asta de mai bine de jumătate de ceas... Pare să aibă în jur de 40 de ani, nu chiar înalt, bărbos, cu părul neîngrijit, ce spun eu, cu tot corpul neîngrijit, un tricou găurit, jegos și decolorat într-o nuanță senină de albastru încearcă să acopere burdihanul ce se revarsă, exhibiționist, peste sfoara care-i împiedică pantalonii să alunece mai jos, căci oricum sunt pe punctul de a dezveli umflătura dintre picioarele individului, pe care o scarpină acum dezinvolt în vreme ce se zgâiește la pieptul bombat al unei puștoaice și se ciupește cu cealaltă mână de lobul urechii...

M-am smuls totuși de pe bancă și acum mă îndrept spre ieșirea din această “oază” convențională, înecat în praf și din loc în loc presărată cu excremente. “Ce am eu până la urmă cu toți nebunii care pichetează parcurile plicticiosului oraș în care de vreo cincisprezece ani încoace îmi plictisesc întruna viața, o plictisesc de moarte?”

“Absolut nimic.”

“Chiar așa! Un nimic absolut.”

Am apucat să o zăresc când eram încă la o distanță considerabilă și sunt convins că ea nu m-a observat. Ea - soția mea... Cami aștepta în stație cu o mină preocupată, întreaga ei față se adunase în jurul cutei adânci dintre ohii aceia superbi, iar Cami și mina ei așteptau în stația de troleibuze un 33 nepunctual, așa că mă răzgândesc brusc și opresc un taxi, îndepărtându-mă spre casă. O dată ajuns dinaintea ușii pe care numele meu stă scris ca o condamnare la **Marea Rutină** (să ai o casă a ta nu e nimic mai mult decât să fii obligat să te întorci zi de zi în același loc, pe care nu-l vei putea nicicând părăsi definitiv fără să te alegi cu unul exact la fel, ce mai! un tip de circuit închis, un cerc vicios în care spontaneitatea e prima ucisă) mă caut de chei, pe care le caut de conformism, căci până azi s-au conformat cu rigoare normelor și prescripțiilor sociale corespunzătoare statutului lor de “cheie”, iar după întreg ritul searbăd al penetrării spațiului locativ, mă trântesc îmbrăcat pe patulcare tresare speriat și adorm instantaneu pentru următorii 6-7 ani ai vieții mele de incorrigibilă visătorie...

“Hei, trezește-te, leneșule! hai odată, mișcă, doar mi-ai promis! de ce nu poți fi și tu ca oamenii?! scoală!” N-am avut de ales și m-am ridicat greu, trăgând cu coada ochiului la ceasul cu ace fosforescente de pe măsută.

– La dracu! Cami, abia am soilit jumăta’ de ceas... Ești nebună? Mereu vii și-mi dai planurile de viață peste cap, știi măcar câte sute de ore urma să dorm întruna? Habar n-ai... și doar pentru că ești soția mea nu înseamnă că ai dreptul să mi te bagi și înaltă parte decât în pat! Pe asta o știai? Ei bine, ar fi cazul să te pui la punct cu noutățile...

L-am privit amuzată la început cum se băția pe marginea patului ca un

copil, arăta într-adevăr ca unul căruia i-ar prinde bine un pui de somn, nu am înțeles niciodată cum poate să-și păstreze mereu prezența aceea de insomniac, "nu, n-am avut nici un motiv scuzabil să mă îndrăgostesc de caricatura asta proastă..."

Poate fără voie, niciodată nu vom afla asta, ultimele cuvinte Camelia le pronunță răspicat, cu o voce a cărei răceală paralizează lamentația bărbatului, lăsându-i pe cei doi în mijlocul unei tăceri grele și uscate, o tăcere asfixiantă și rea, care solidifică aerul din încăperea.

Trebuia să iasă cumva din încremenirea asta de om căzut în prostrație, așa că se împinse în saltea și ridicându-se pași pe lângă seducătoarea lui soție, îi plasa din trecere o palmă sonoră, doar așa, ca să spargă tăcerea, după care prin intervalul astfel creat între ei strecură un "divorțează!" șuierător și solzos ca o mică reptilă. În drum spre baie fu ajuns din urmă de sunetele inefabile născute în noaptea adâncă de lacrimile mari, rotunde, pline care rostogolindu-se în cascadă peste pomeții Ei se spărgeau melancolic, asmeni unor bule de șampanie, de perii aspri-atât-de-aspru-mult-prea-crud-de-aspru ai covorului.

Dar nu se opri. Nu! Intră cu gesturi bărbătești în baie, trânti ușa cu aceleași gesturi bărbătești pe care le mai folosi doar o singură dată în ziua aceea (deși prospectul sublinia apăsător că erau gesturi bărbătești de cvadruplă utilizare) anume la deschisul robinetului și înfășcatul chiuvetei în care își strecură capul cu totul lăsând gheața topită să-i inunde creierii, jetul puternic de apă rece ca gheața îl va ajuta, spera el, să-ți ierte soția, căci de fiecare dată când își retrăgea capul de sub apa aceea crudă, mușcătoare, având deja urechile, nasul, pleoapele și buzele amorțite de durere, da, până acum de fiecare dată când făcuse asta de-a lungul celor opt ani de căsnicie a simțit copleșitor că nimeni nu-l va mai iubi vreodată așa cum îl iubea Cami, Cami iubito, vino aici, unde te-ai ascuns? Iartă-mă că sunt atât de imbecil, doar eu sunt de vină, doar eu pentru tot, căci totul a început azi dimineață, credeam că mă înșeli cu un alt bărbat pentru că ieri ai venit așa târziu acasă și apoi nu m-ai lăsat să te ating iar apoi când m-ai lăsat până la urmă te-ai închis în baie pentru două ceasuri întregi și plângeai, așa că azi dimineață m-am furișat după tine, te-am urmărit toată ziua prin oraș și apoi mă simțeam un mizerabil și un ticălos pentru că nu aveam încredere în tine, în ce faci și în ce simți tu, m-am așezat atunci pe o bancă cu sentimentul total penibil, mi-era jenă de mine până și banca pe care stăteam în parcul din centru, ca să scap de stinghereala asta ca o eczemă insuportabilă mă uitam disperat în jur după ceva care să-mi distragă atenția de la urâtenia mea și l-am găsit pe ciudatu' ăsta

cocoțat într-un copac și care tocmai urina de acolo de sus pe o bătrânică cu pudel, un cățeluș nevinovat scos de lesă în parc unde nu mai ai loc de perversi dintr-ăștia care o fac din copac țintind după capul tău, stăteam acolo, claunul perfect, mă găseam în treabă încercând să ghicesc ce-o fi fost în capul ciudatului ăluia, după ce s-a ușurat umbla desculț prin tot parcul, nenorocitul, iar în timpul ăsta bătrânică îl făcea cum îi venea la gură și Doamne spurcate vorbe învățată bătrânii noștri în lungă lor viață chinuită, apoi te-am văzut în stație și mi s-a făcut rău, nu voiam în nici un chip să dai peste mine și să mă întrebi ce caut acolo când rămăseserăm înțeleși să mă iei de acasă și să mergem pentru cină la frate-tu, nici nu știi cât îmi pare de rău, iubito, dar tu îți încă la mine, nu-i așa?

– **NU !** țipă femeia cu ochii fixați hipnotic de brațele lui musculoase, cu palmele acelea zdravăne și asudate...

fuzzy

Mutația (secvență)

Îmi țiuiră urechile; profesorul examina! Veneau întrebările lui ca niște măciuci. M-am pitulat îndărătul poșetei cu vomă, îmi dădea mâna, puteam să fiu neînsemnat, aș fi putut să fiu și un nasture pe rochia domnișoarei poetă, sau chiar o gaură umplută cu ață neagră a acelui nasture. Mă puteam refugia oriunde, da, într-o poveste frumoasă m-aș fi putut refugia, de exemplu. Și cine m-ar fi găsit acolo? Cu siguranță, întrebările profesoriale NU! Era atât de simplu: era o joacă de copil. Colegii mei, legați fedeleș de catargul maturizării, n-aveau scăpare: încasau tirul profesoral în plină figură. Domnișoara, de pildă, cea cu poșetă: întrebarea o luă pe nepregătite, o înșfăcă brutal, îi făcu felul și apoi o abandona, pradă unei teribile decepții profesionale, de sorgintă matură. Întreaga încăpere era de altfel teatrul unui cumplit măcel: colegii mei atârnați de cârligele profesoriale, asemeni vitelor la abator. Suferind matur, strălumiți de o înțelepciune tâmpă și de o mai mare dorință de cunoaștere. Deasupra tuturor zbură timp de câteva secunde Îngerul. Îngerul era foarte frumos. Dar Îngerul căzu rapid în uitare.

Pauza dintre o învățătură și alta, dintre o dogmă și alta, trebuia să vină ca o eliberare; de libertate nu putea fi vorba, doar creatorul e liber, se știe deja, o știu chiar și Profesorii, și Cei Maturi. Era însă o zi neobișnuită; scriu cuvântul "eliberare" și doar eu îl scriu, și-l aud, și-l văd. Nimeni altcineva. Scriu cuvântul "început", scriu cuvântul "sfârșit"; creez o simetrie perfectă, punte peste prăpastie. Nici o certitudine; doar drum deschis spre altă prăpastie. Nu privesc în adâncuri. Copiilor le e frică de întuneric. Eu vreau să mă joc mai departe. Asta e tot: JOC.

ioan cașu - mutația - editura marineasa - timișoara 1999

GheGhe

În loc de “Eliberare”

Sunt prins în închisoarea idealurilor mele ce n-are ziduri din piatră sau gratii din fier. Idealurile mă strâng - cătușe grele la mâini și la picioare, zăvor la ușă, oblon la fereastră. Pedepsa mea e datoria, calvar îmi este idealul - zidul pe care îl macin înspre exterior.

În loc de eliberare aleg această temniță, cu vedere spre orizont, cădere spre abis și turn spre absolut. E închisoarea în care găsesc eliberarea mea, agonia simțurilor profane și extazul ridicării zidului spre imposibil.

Sunt sclav de bună voie, în închisoarea creată de mine pentru mine, în care învăț să prețuiesc libertatea, să înțeleg frumosul, inexplicabilul, firescul, mărețul, unicatul, diversitatea, complexitatea, infinitul, timpul și spațiul, iar în final liniștea. Detenția mea este ora de viață, lecția clipei eterne. Concluzia?

Clipa efemeră este neprețuită odată ce s-a consumat. Clipa eternă este întreaga mea detenție, deținut pentru o clipă, în care El, Universul, închide un ochi.

În fiecare zi mă închid între noi ziduri, mai înalte și mai brutale, pe care rescriu învățămintele mele: ce am mai învățat să văd, să iubesc, să prețuiesc, sau să detest. În fiecare zi cobor în abis, iar apoi urc în turnul către ochiul închis al Universului. Nu-mi găsesc locul. Eu nu am loc decât în pușcăria simțurilor mele, între zidurile și plafoanele, pe care eu le clădesc, eu le depășesc. Acestea mă pregătesc pentru ieșire. Turnul și abisul sunt biletele de ieșire, pe care le voi primi când Universul își va deschide ochiul și mă va privi.

Știu. În afara zidurilor este *eliberarea*.

Eliberarea este o capcană - mărul cunoașterii.

Afară este răspunsul la tot ce caut, dar, fără ziduri, oare voi mai putea aprecia libertatea? Nu oare zidul dă sens libertății? Din înăuntru am voie doar să privesc, să simt, dar nu și să ating. Afară e un *tărâm sfânt*, pentru care eu nu sunt pregătit, căci încă nu-i pot înțelege complexitatea și diversitatea.

Afară nu pot fi decât *un evadat*, fugind de ce am clădit până acum, *un eretic* al Universului. Aș fi prea liber, prea mărunt, prea ascuns, prea neînțeles și neacceptat, aș fi uitat. Unde aș mai putea fugi?

Sunt și așa prins între pământ și aer, eu *foc și apă* ce fierbe până la evaporare. Este de ajuns. Focul din mine trebuie folosit la ceva, altfel mă va consuma degeaba, iar timpul îmi stă secure de-asupra. Fierb, deja mă consum înainte de a ști pentru ce. Scopul este ascuns în ziduri. Realitatea mă împiedică să-l găsesc, pentru ca mă fascinează și îmi distrage atenția. N-o înțeleg. Oare *realitatea* este Scopul?

Scopul e și el o capcană. Totul e o capcană, totul e un joc și o lege.

Eliberarea este realitatea, dar noi nu suntem meniți pentru realitate căci suntem mult prea mărunți. Realitatea este în afara idealurilor, în afara înțelegerii noastre complete, nu este pentru noi. Acea realitate nu este nici pentru mine.

Realitatea este o oglindă spartă cu securea.

Odată spartă, mii de cioburi se împrăștie, unele mă rănesc, altele mă fascinează. Menirea mea este să le adun și, potrivindu-le, să recreez oglinda perfectă, zidul ultim, suprem. Privesc în oglinda perfectă. Dincolo de ea nu mai e nimic.

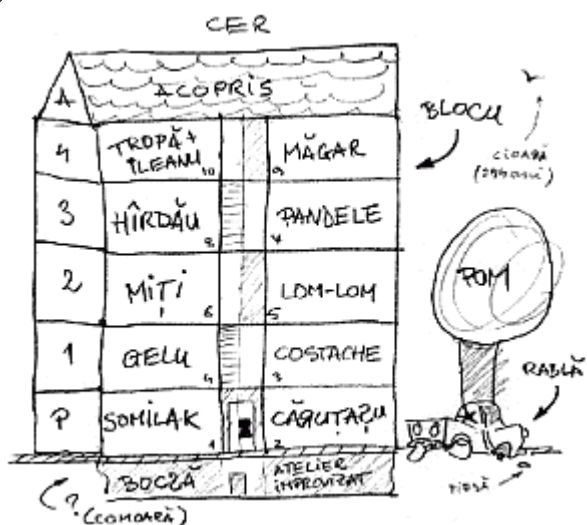
Final: totul este înapoi, iar eu privesc înainte și văd totul - înainte și înapoi. Alfa și Omega.

GheGhe

Ședința de bloc

Azi e ședință de bloc. Tot blocul vine la ședință. La mine în bloc stau următorii vecini: Somilak, fam. Căruțașu, Gelu, moș Costache cu tanti Vera, tanti Miți, nenea Lom-Lom, fam. Hîrdău, nenea Pandeale, fam. Tropăileanu, fam. Măgar și eu. La noi în bloc e tot timpu' scandal. Nenea Pandeale e tâmplar. El nu se înțelege cu familia Căruțașu. Ei îs proști. Ei au o rablă de Dacia 1100 veche de 35 de ani cu care a circulat moș Costache când era holtei. Rabla aia nu merge bine. Rabla aia cică a făcut nu știu câți *chilometri*. Rabla aia nu merge bine. Familia Căruțașu o repară și fac gălăgie toată ziua. Blocu' nu mai poate. Ei au un atelier improvizat în *bocsă*. Acolo fac următoarele: țin benznă, lemne, fiare, vechituri, sudează, fac piese, lucră și fac multă gălăgie și prostii. Ei nu se pricep bine la nimica. Petrolă e fiu' lu' nenea Căruțașu. El e rău pentru că minte și fură, dar și din alte motive. De aia nenea Lom-Lom îl bate tot timpu' când poate și nu e plecat la birt sau la lucru. Lom-Lom e bețiv, dar el e corect. El lucră la uzină cu nenea Mișu Tropăileanu. Ei fac multe piese. Ei doi nu se înțeleg cu *Maistru*. Maistru e prost, dobitoc, chior, tâmpit, idiot, bou, măgar, porc, jigodie, javră, nemernic, hoț, bețivan, leneș, puturos, împutit, bădăran, mitocan, mârlan, moșic, nesimțit, laș, mincinos, ticălos și altele. Nenea Mișu e gălăgios. El stă la patru și tropăie tare pe scări cu bocancii lui grei de armată. Toată familia lui face gălăgie. Ei sunt gălăgioși. Ei nu sunt deloc prieteni cu familia Hîrdău. Ei stau sub ei. Fam. Hîrdău nu suportă gălăgia. Ei lucră la chioșc, în stația de tramvai. Ei sunt prieteni cu tanti Miți. Ea știe tot despre toți și tot ce se întâmplă în bloc. Tanti Miți face prăjituri bune. Ea e bătrână. Ea e prietenă cu moș Costache și tanti Vera. Ei se cunosc din tinerețe – "eheeei, ce vremuri!", exclamă tot timpu' moș Costache. Ei sunt buni, dar supărați pe Gelu. Gelu e mare. El are *beamveu*. Gelu ascultă muzică la maxim și vine noaptea cu fete și învață. El e nesimțit, dar vede bine noaptea, pentru că, cică, învață pe întuneric. El e prieten cu Somilak. Somilak e arab. Somilak are un gip negru și ascultă muzică arăbească. El face afaceri. El are bani și ne dă bani de înghețată. Eu îs prieten cu următorii prieteni: Momîie, Mască Iulică, Mormă, nenea Lom-Lom și alții. Eu nu sunt prieten cu următoarele persoane: Chelu, Șmecheru, Petrolă, Gelu, Dăltuța, și bucătaru'.

Ședința începe azi la cinci fără fix în scara blocului vecin, ca să nu mai iasă scandal ca data trecută. Pe perete e lipită cu mult *prenadez* o hârtie pe care scrie urât și greșit: **șeDinTă BLOc - ora cinci fără fix**. Scrisu' e a lu' nenea Măgar, care e tare mândru de gluma lui cu "cinci fără fix". El e administratoru' blocului. (Nenea Hîrdău e președinte) Familia Măgar sunt măgari. Ei înjură în gura mare. Ei scriu urât și înjură tot timpu' când te legi de ei. Copiii nu au voie la ședință, dar noi mergem la ședință pe ascuns. Noi ne ascundem în camera cu gunoi. Mască Iulică ne-a adus la toți măști de gaz. Din camera de gunoi se vede bine totu', printr-o gaură în perete făcută din greșeală de Petrolă. El a greșit, dar acum i-a trecut. Pute. Masca nu e bine strânsă. Masca e mare pentru că e adusă de la combinatul chimic. Momîie alunecă în tomberon. El e amețit de miros. Șșșșștt!! - Începe ședința!...

Vine moș Costache de la "Gostat". El are ochelari fumurii cu ramă neagră și groasă, haine ponosite și vechi de culoarea maro, ocră și verde maroniu, baston robust și gros din stejar și sacoșă ponosită de piață în care se află următoarele: sticlă ulei, ziar, *ciapă*, *pîine semi* și mizerie pe fund. El mai poartă niște sandale grosolane din piele, roase și vechi, prin care se văd ciorapii albastru deschis (murdari de praf), cravată maro cu picățele albe și pălărie gri. El e bun. Moș Costache are nasu' coroiat și urechi mari ca de elefant. Ochii nu se văd bine din cauza ochelarilor fumurii. El are la ochi o cicatrice din război, de la cotu' Donului, unde și-a mâncat ghețele. Moș Costache așteaptă cuminte și s-a așezat pe caloriferul rece din casa scării.

Vine nenea Mișu. El e gălăgios și vorbește tare pentru că lucrează în strungărie unde e tot timpu' gălăgie mare. Acolo se urlă în gura mare. El are urechile înfundate cu vată. Nenea Mișu strigă: "Bună ziua, dom' Costache!!!". Moș Costache se sperie, dar răspunde politicos. Nenea Mișu e roșu la față, transpirat și murdar de la lucru. El poartă o cămașă albastră cu mânecă scurtă, șapcă cu cozoroc, pantaloni bermude de culoare

sliinoasă și niște șlapi oribili în picioare. Cămașa e sliinoasă și transpirată pe spate și sub braț. Șapca e din aia din ocico, cu USA Pride și sită la spate, roasă și murdară de praf. Șlapii lui sunt rupți, oribili și vechi de culoare verde fosforescent. Nenea Mișu își târaie șlapii ăștia tot timpu' după el. El e solid, are fața rotundă și nasu' mare și roșu, iar mâinile butucănoase și mari, dar îndemânatic. Nenea Mișu se pricepe la multe. (odată a reparat tabloul electric stricat de Petrolă). Acum e tare agitat. Nu mai vine Lom-Lom. El se tot uită la ceas. El are un *cias* ieftin din plastic marca "Sekotron", din ocico. El strigă la moș Costache: "Nu vă supărați, cât e ora?!". "Cinci și cinci", răspunde speriat moș Costache, uitându-se la ceasul lui cel bun, rusesc, legat de mână cu o curea groasă și lată din piele. Ciasu' lu' nenea Mișu nu merge bine. El arată numai prostii și puiue în continuu. Enervat, nenea Mișu dă cu ciasu' lui de perete, strivindu-l apoi cu șlapul lui oribil și rupt. El se uită la moș Costache și strigă: "Mă scuzați, dom' Costache, ciasu' ăsta ... trebuia reparat!..." râzând apoi gălăgios.

Chiar atunci vine și nenea Măgar. El urlă "Bună ziua" și râde urât. Lui îi place să sperie lumea, dar nu se prea pricepe. Nenea Măgar face de obicei glume proaste, cu care se laudă tot timpu'. El îl împinge prietenește pe nenea Mișu, călcând fără să se uite pe ciasu' spart. Nenea Măgar poartă pe cap un chipiu urât din imitație de piele neagră și roasă. El e zugrav și e îmbrăcat cu un halat murdar de muncitor, plin cu var și pete de vopsea de diferite culori. Nenea Măgar arată ca o butelie veche. În picioare are niște cizme mari de cauciuc, pline de var și de vopsea. El se ia de moș Costache, că cică de ce n-a venit mai repede la ședință, după care râde singur de gluma lui.

Vine Petrolă și nenea Căruțașu. Ei vin din bocsă, din atelierul lor improvizat. Petrolă e mare și prost. El e isteric. Pe cap poartă o cipilică idioată și roșie cu o dungă mare albă și steluță neagră. Cipilica e murdară de praf și e plină de pete. Petrolă poartă tot timpu' cipilica aia. El e îmbrăcat cu un halat vechi și sliinos de muncitor, murdar cu pete de ulei și benzină. Buzunarele sunt rupte și întinse de la tot felul de chei și piese sau cârpe. Mâinile lui sunt sliinoase, murdare și unsuroase de la vazelină și ulei de motor. Pe mâini e plin de răni de la tot felul de accidente. El mai poartă un trening "Reobeok" destul de murdar și plin de praf. În picioare are niște șlapi de casă cu înflorituri din plastic. Pe spate are urme de praf, de la cum se bagă sub mașina lui și a vecinilor. Taicăsu' e îmbrăcat cu un maieu alb ridicat peste burtă, blugi și șlapi în picioare. Petrolă și nenea Căruțașu încep să se certe cu nenea Mișu. La un moment dat toți strigă, în afară de moș Costache care se uită afară la grădina lu' tanti Jibu.

Vine și nenea Pandele. El e prieten cu nenea Mișu. El se bagă în discuție, țipând la familia Căruțașu. Ția urlă și mai tare și încep să vorbească urât. Nenea Pandele e îmbrăcat într-un fel de halat de tâmplar, vechi și tocit. El are pe cap o bască și un creion grosolan după urechea dreaptă. După urechea stângă are o țigară. El are în mână o șipcă de lemn pentru pervazul lui nenea Lom-Lom. El poartă niște pantaloni gri închis, de la un costum vechi. În buzunarele halatului are următoarele: cuie mici și cuie de diferite mărimi (14 buc.), batistă mototolită, chibrite, clește, șmirglu, ruletă și mizerie pe fund. El e încălțat cu niște pantofi vechi și tociți, cu care merge la tâmplărie, dar buni de purtat, nu ca șlapii oribili ai lu' nenea Mișu. Deja e roșu la față și furios pe familia Căruțașu și tot gesticulează cu șipca aia.

Apare și nenea Hîrdău. El îi ia partea lui nenea Căruțașu, pentru că el e certat cu familia Tropăileanu. Nenea Pandele se ceartă acum cu nenea Hîrdău din cauză că îi ia partea lu' Căruțașu. Nenea Căruțașu strigă și îl amenință pe nenea Pandele, că cică îl dă în gât. Moș Costache se uită supărat și plictisit. Pe el nu-l întreabă nimeni nimic. Nenea Hîrdău are pe cap un coif de ziar de la el de la chioșc. El e bine îmbrăcat și nu e murdar ca restu'. El e slab și poartă ochelari ca a lui moș Costache, dar cu rama maro. (El nu are cicatrice din război, pentru că era prea mic atunci - oricum nu-l luau la armată fiindcă tac'su era colonel și avea pile).

Vine și tanti Miți. Ea e foarte agitată de gălăgia care se aude. Ea are pe cap un batic de gospodină cu trandafiri portocalii spălăciți. Tanti Miți poartă tot timpu' un șorț gri cu floricele albe pătate cu ulei sau zahăr pudră. La ea vin două viespi. Acum n-o bagă în semă decât viespile alea. Toți țipă unii la ceilalți și nu au timp de altceva. Moș Costache o salută politicos pe tanti Miți. Ei se cunosc din tinerețe. Moș Costache profită de faptul că tanti Vera nu e de față și începe să se laude cu isprăvile lor din tinerețe, înainte ca el să se însoare cu tanti Vera. Tanti Miți are un pliculeț de vanilie în buzunar. Ea mai are altele acasă, în dulăpior. Viespile alea nu-i mai dau pace.

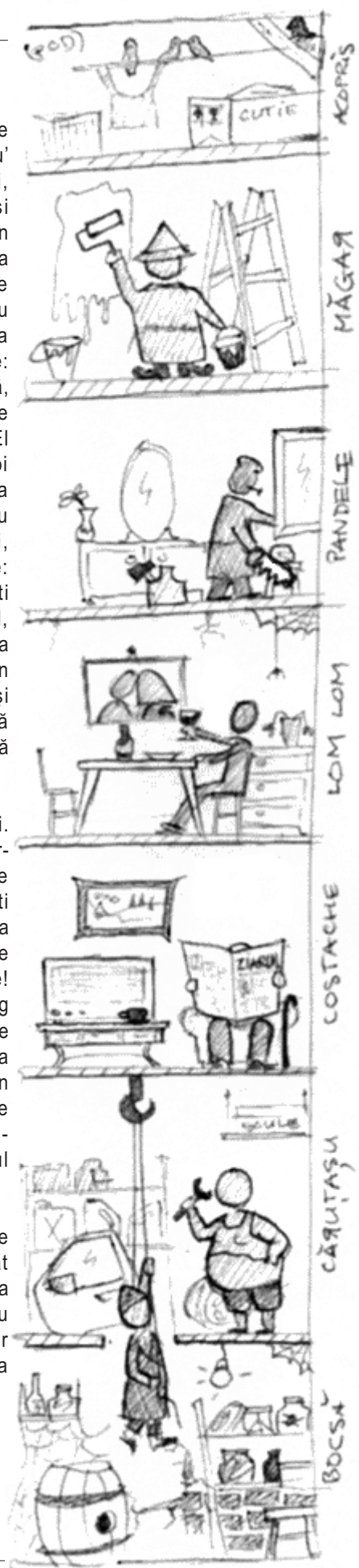
Gelu nu vine la ședință pentru că pe el nu-l interesează nimica. El vrea discotecă în scara blocului. Somilak nu vine nici el, pentru că el face afaceri, are bani și nu are timp de prostii.

Vine și nenea Lom-Lom, pilit și supărat de la birt. El e supărat pe Maistru. Nenea Lom Lom are părul negru des și ciufulit, și e mai tot timpu' neras. Lom-Lom are o *giacă* ieftină de culoare crem, murdară la mâneci, pătată ici colo cu băutură. Mai poartă o cămașă verde închis, veche și șifonată, niște pantaloni buni, de culoarea gri, prinși cu o curea faină din piele de la moș Costache, adusă din Rusia. El e încălțat cu niște pantofi ca a lu' nenea Pandele, luați de la același magazin, numa' că ai lui au urme de noroi. Nenea Lom-Lom tocmai a călcat într-o băltoacă în care se aflau următoarele: coajă banană, ciob țigla, muc țigară, nisip și mizerie. Nenea Lom-Lom duce o sacoșă ponosită albastru închis, în care sunt următoarele: sticlă țuică, brânză de la ginerele lui nenea Gavrilă de la țară, varză, ciapă, sticlă ulei, bidon sirop căpșune, usturoi, ziar cu femei goale, mizerie pe fund. Scandalul e din ce în ce mai mare. Petrolă face o criză de isterie. El urlă singur ca cretinu' tot felul de prostii și dă cu picioru' în perete iar apoi calcă cu furie ce a mai rămas din ciasu' lu' nenea Mișu. El e furios pe nenea Pandele care e roșu de furie și gesticulează tot mai tare cu șipca aia pentru nenea Lom-Lom. Petrolă îi smulge șipca din mână și o rupe în bucăți, călcând-o apoi în picioare. Nenea Căruțașu îl amenință pe nenea Pandele: "Lasă băi jigodie, că te dau în gât, bă!!!". Toți strigă, iar unii înjură. Tanti Miți și moș Costache discută despre călătoriile lor în Rusia - la Leningrad, Moscova, dar și în alte localități. Nenea Lom-Lom ia atitudine. El poate urla mai tare ca oricine. El urlă la Petrolă. Nenea Căruțașu vrea să-i tragă un pumn lu' nenea Lom Lom, numa' că nenea Mișu îl împinge cu putere și nenea Lom-Lom îi dă niște palme la Petrolă. Ța urlă: "Ajutooor, mă omoară bețivanu'!!!", dar încearcă să-l înjunghie pe nenea Lom-Lom cu o șurubelniță murdară.

Deodată ies niște oameni din blocu' ăla și se iau de vecinii noștri. Brusc se face liniște și se aude o muscă mare și urâtă ce vrea să iasă printr-un geam. Toți arată spre Petrolă. Nenea Rupoiu din blocul vecin se ia de Petrolă. El e tare solid pentru că a făcut lupte și o bate tot timpu' pe tanti Rupoiu. Petrolă se uită ca prostu'. El minte. Cică nu el a urlat, că el acum a venit - "Bețivanu' a urlat!" - completează tac'su. Atunci Rupoiu vede șurubelnița din mâna lui Petrolă: "Băi vierme, tu mi-ai furat trusa cu scule! Te omor, câine!" urlă nenea Rupoiu, sărind la Petrolă. El și cu tac'su fug mâncând pământul. Petrolă pierde următoarele: șurubelnița furată, cheie de 13, o cârpă și șlapul stâng cu o pietricică în talpă. Petrolă și nenea Căruțașu se ascund în casă. Nenea Rupoiu vrea să le spargă ușa cu un bolovan. Numai că ușa lor e din fier și nu se sparge. Neputincios, le smulge soneria, apoi amenință și înjură de ciudă. El mai sparge niște ghivece de-a lu' tanti Căruțașu și mai dă și un șut la preș. Până la urmă, bolovanul ajunge în parbrizul rablei lu' nenea Căruțașu.

Nenea Lom-Lom reușește să-l convingă pe nenea Rupoiu să se liniștească, arătându-i ziarul lui cu femei goale. Nenea Mișu se bagă imediat în seamă. Moș Costache pleacă cu tanti Miți la o plimbare prin parc. Nenea Pandele se duce supărat în atelier pentru ca să facă o altă șipcă pentru Lom-Lom. El e un tâmplar iscusit. Nenea Hîrdău hotărăște cu nenea Măgar că nu mai trebuie angajată o altă femeie de servici, pentru că tanti Rodica spală foarte bine scările. Asta a fost ședința de bloc.

Orice asemănare cu personaje reale este pur întâmplătoare și neintenționată.

“Oraşul meu” - tema numărului viitor, Contur 3

costă **15000** lei

02CONTUR2002